

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

«Τι εἶν' τὸ κακὸν ποῦ πλάκωσε σὲ στίχο καὶ σὲ πρόζα;» Τὶ φαντάζονται, θὰ ἠθέλαμε νὰ ξέρουμε ὅλοι οἱ Νεώτεροι Ἕλληνες περὶ τῆς ὑπὸ τὸν ἥλιον θέσεως τῶν ποιητῶν καὶ λογογράφων; Ἄς ἔχουν ὅπως τῶν ἀπέθαναν παραγνωρισθέντες καὶ ἡ δόξα τοῦ ἔργου μετὰ θάνατον; Ναι ἢ ὄχι; Περὶ τῶν μεγάλων πρόκειται. Ἄς περιμένουν λοιπὸν καὶ αὐτοὶ: διότι ἡμεῖς δὲν ἐγεννήθημεν ἐπὶ τέλους διὰ νὰ διαβάσουμε ὅλους τοὺς Ἕλληνας ἀμιλοῦντας μὲ ρυθμούς καὶ ἐπιστολογραφοῦντας μὲ στίχους. Καὶ τώρα ἀρχίζουμε.

Ν. Κάπ. Στίχους Θεοδοσίου κάνεις ἐπὶ τοῦ παρόντος. Μὴ θυμώσης! Σκέψου. Ζύγισε τὰ πράγματα. Σκέψε τους, πέταξέ τους: δὲν θὰ χάσης τίποτα.

Κύριε Κ. Παπαδ. ὁ «ἄσωτος δρόμος» κάπως ἐπέτυχ' ἂν καὶ θυμὸν ἀρκετὰ ποιητὴν θανόντα ὁ ὅποιος ἔκανε κατάχρησιν τοῦ «καί». Διαγράφομεν ἕνα τριστίχο καὶ ἴσως τὸν δημοσιεύσουμε. Ἀρκετὰ πιτυχημένη καὶ ἡ μετάφρασις τοῦ σύννεφου τοῦ Σέλεῦ. Νὰ ἀποφεύγῃς μερικὰ, ποὺ κάποιοι ποιηταὶ τὰ μεταχειρίστηκαν χάριν ὁμοιοκαταληξίας καὶ μᾶς τὰ κολήσαν στὴ γλῶσσα. Τὸ «σπηλιάρι» καὶ τὰ «σπηλία» δὲν τὰ λένε πούθενά· εἶνε φκισμένα καὶ τραβηγμένα γιὰ τὴν ἀνάγκη τοῦ στίχου κτλ. σπηλιά λέει ὁ κόσμος καθὼς καὶ φωλιά. Σιγὰ σιγὰ θὰ μᾶς κάνετε νὰ συχαθῶμε τὴν ὥρα αἰ δημοτικὴ γλῶσσα μὲ ὅλες αὐτὲς τὴς ὑπερβολές.

Κύριε Κάντορ Ντολόρη διάβασε τὸ Χωρὶς γραμματόσημο. Μὴδὲν παρεγγήγησις ὅλα δὴ. Ἡ μετάφρασις δὲν εἶνε ἀσχημὴ ἀλλὰ μεγάλο τὸ εὐλογημένο. Καὶ ὁ ποιητὴς τοῦ μεγάλου ἀλλά... φλύαρος καὶ ρητορικὸς! Ἐν τούτοις μὲ μερικὰς διορθώσεις εὐφωρίας, καὶ καθαρότητος ἐννοιών ἴσως δημοσιευθῇ... Περίμενε!

Ἄν τὸ πρόσθετος φίλε Μ. Βην. δὲ θ' ἄφινες ἀναίθετο τὸ παιδάκι στὴς πλάκες ἔμπρός στὴ μάννα του, ὅση ὥρα χρειάζεται νὰ βράσῃ ἡ κόττα καὶ νὰ ἐτοιμασθῇ τὸ ζουμί της. Σκέψου το! καὶ θὰ δῇς ὅτι... δὲν ἐγκρίνεται! Γιὰ Ν. Παπα. Ὁραῖος ὁ δρόμος ποὺ διάλεξες ἀλλὰ ἔχει ἀγκάθια. Ἀπ' αὐτὰ ἀγκυλώθηκε καὶ αὐτὸς ὁ Κρυστάλλης. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ φτάσῃ τὴν ἀφέλεια, τὴν ἀγνότητα, ἀλλὰ καὶ τὴ χάρι τοῦ Δημοτικοῦ τραγουδιοῦ. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ μὴν τὸ ἔχουμε ὡς παράδειγμα καὶ νὰ μὴν ἀρπάζουμε τὰ μοτίβα τὰ λαϊκά γιὰ νὰ πλέξουμε, ἂν μπορούμε, τριγύρω τους τὴν ἀληθινὴν Ρωμεϊκὴν ποιήσι. Ὁ μέγας Ρωμηὸς ποιητὴς ἀπὸ κεῖ θὰ βγῇ. Ἡ Ξενιτειά σου θὰ δημοσιευθῇ. Τὸ πρῶτο φιλί, κουτσάινει λιγάκι.

Φίλε Ροδόφυλλε, ὅσο καὶ νὰ εἶνε τὸ τραγούδι μυστικόπαθο καὶ ἀκαθόριστο, πρέπει νὰ βγαίνῃ ἔστω καὶ ἀπὸ σπόντα κάποια ἐννοια καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴν στὸν ἀναγνώστη ἡ ἐντύπωσις ὅτι ἐνῴσες ἐκεῖνο ποὺ αἰσθάνθηκε μιά ὀρισμαμένη στιγμὴ ὁ ποιητής. Ἐπειτα ἡ ἐλεύθερος στίχος θὰ εἶνε, ἢ θὰ ὑπακούσῃ σὲ κάποια πειθαρχία. Φαίνεται κύριος τοῦ στίχου μὰ ὄχι ἐντελῶς, καὶ σοὺ ἀφηνιάζει πότε-πότε. Βάλτου χαλινάρι! Δεκαεξέ, δεκαεπτὰ, δεκαπέντε συλλαβὲς δὲν πᾶνε, γιὰ τὸν ὁ ρυθμὸς βασταίει δικανικία. Ἐπειτα μὴ φκιάνετε λαγγεμα λένε, ὄχι λαγγιά! Εἶνε ἐκφρασις... κάποια μουνδιασμάρα γλείφει τὸ σῶμα μου. Ν. Τσα. κατὰ τὰ ἄλλα... ἡ ὑπερφυρὴ σκατεῖται τὸν πεζὸ λόγον. Μὲ τὰ πεζοτράγουδα, τείνουμε νὰ δημιουργήσουμε ὕψος ἀπαγγελίας τοῦ παλαιοῦ καιροῦ καὶ μονόλογον κλαίοντα διαρκῶς τὴ μοῖρα μας. Τῆς ψυχῆς ὁ πόνος δὲν

πρέπει νὰ φωνάζῃ καὶ σὲ δυὸ τετράστιχα λέγεται καλλιτέρα. Ὅρα Μαλακάση «Πεπωμένα».

Τι νὰ σοὺ εἰπῶ Φρ. Φρ. Γνωρίζεις τὸ «ἐριτζούμ» τριάντα ἔνα! ἐριτζούμ τριάντα δύο, ἐριτζούμ τριάντα τρία καὶ μισό! Καὶ τοῦτο ἐστὶ ρυθμὸς καὶ στίχος. Μᾶς ἐστάλη ἀλλὰ δὲν τὸν δημοσιεύομεν!

Ὅσο καὶ ἂν «τῶν ὄνειρων» τόκαμες τῶν ὄνειρων τὸ γράμμα σου παμπόνηρον Διαβάτη... δὲν περνάει! Ἐγίνες λοιπὸν... Καλάθιος!

Factum. Εἶνε, καὶ ἔκ φύσεως ἡ στιχουργικὴ βεβαίως κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα ὅμως εἶνε ἄσκησις. Ἡ ποίησις ὅμως φιλάται μόνον ἔκ φύσεως: διότι ἄλλως δὲν θὰ ἔγραφε ἄλλοις νεώτερος ποιητὴς ὅτι

«Καὶ διότι εἶνε στραβὸς ὁ Χάρος
δὲν ἔξερες πότε ἡ ψυχὴ θὰ βγῇ»

ἐνθ' συνήθως ἡ ψυχὴ βγαίνει, ὅταν διαβάξῃ κανεὶς τοιαῦτα! καὶ τὸ παρακάτω...

Πρόθυμος, ναι στὰ γλέντια τρέχεις
καὶ πονθενά δὲν εἶσ' ἀπὸν
τρέβα μ' αὐτά, στὸ νοῦ νὰ ἔχῃς.
«Ἐμπρός» τί στέκεσαι λοιπὸν;

Ὅλα αὐτὰ σοὺ τὰ λέμε γιὰ νὰ ἀλλάξῃς ἐντελῶς... μὰ ἐντελῶς τὸ δρόμο σου καὶ τότε θὰ γράφῃς εἰμεθα βεβαίωτοι! Πρὸ παντὸς ὄχι θυμούς. Δὲν τὰ καταφέρνεις ἀκόμα Πόθε. Τὸ ζήτημα δὲν εἶνε νὰ γράφῃ κανεὶς στιγμιότυπα ἐντυπώσεων τοῦ τι αἰσθάνεται ἀνακατεμένα, βιαστικά, ποὺ νὰ πιάνεται ἡ ἀναπνοή του. Διαλέγει καί: καὶ γύρω του κεντᾷ! Αὐτὸ εἶνε τὸ πᾶν κι' αὐτὸ εἶνε ἡ τέχνη· γι' αὐτὸ δὲ χαρίζεται καὶ κάστανα! Μὴ βιάζεσαι καὶ μὴ βιάζῃς τὰ πράγματα. Ὡς ἡ αὐτοκτονία ἀπερλεγο πὼς ἐπέτυχες. Ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμον ὅμως δὲν πέρασες ἀγαπητέ. Ἐκεῖνος ἦταν ἴσως καὶ στρωτός· ὁ πρῶτος. Ἄν μπορῇς ξαναγύρισε!

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Η ΜΑΣΚΑ

Ἄς ἀφίνουμε πότε-πότε καὶ τὰ τραγικά καὶ τὰ σπαραξικάρδια ἢ καυμένη ἢ ζωὴ μᾶς δίδει στιγμὲς ἀπολαύσεων καὶ μᾶς ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά της καὶ μᾶς προσκαλεῖ νὰ νανουρισθῶμε καὶ ν' ἀποκοιμηθῶμε γιὰ λίγη ὥρα.

— Παῖξε τὸ δρᾶμα σου κύριε ὅσο θέλεις καὶ ὅσο σοὺ ἀρέσει· λάβε καὶ τὴν μορφήν τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀπογνώσεως καὶ τῆς θλίψεως καὶ τῆς ἀπελπισίας· δόσε στὸ πρόσωπό σου τὴ σύσπασιν τῶν μυῶν τῆς φρέικης, τῆς ἀηδίας· ἀλλὰ ἐπὶ τέλους πρέπει καὶ νὰ γελάσῃς λιγάκι ἀνθρώπε κακόμοιρε. Τὸ ὀραιότερον ἔργον γλυπτικῆς ποὺ ἔχω ἰδῆ βρίσκεται στὸ Παρίσι καὶ λέγεται ἡ μάσκα! Ὁ καλλιτέχνης του δὲν ἐνεπνεύσθη μόνος του, ἀλλὰ δανείστηκε τὴν ἐμπνευσιν ἀπὸ ποιητὴν. Γιατὶ ἡ μάσκα γράφηκε σὲ θαυμάσιους καὶ σπαρακτικούς στίχους καὶ ἀπ' τὸν δαιμόνιον Μπωντελαίρ. Εἶνε μιά γυναῖκα συμβολικὴ, τῆς ὁποίας τὸ μισὸ πρόσωπο ἐκφράζει ὅλη τὴ χαρὰ καὶ τὴν ἀγαλλίασι, θὰ μπορούσαμε νὰ εἰποῦμε ὅτι ἐκφράζει καὶ τὴν ἡδονή, ἐν ᾧ τὸ ἄλλο μισὸ ἐκδηλώνει τὸν πόνο, τὴ θλίψι, καὶ τὴν ἀγωνία. Τὸ νὰ τὸ γράψῃς σὲ στίχους, ὅπως τοῦ Γάλλου ποιητοῦ, τὸ δρᾶμα αὐτὸ, εἶνε βέβαια θαυμάσιον ἔργον τέχνης καὶ σατανικὴ σύλληψις ἰδέας, ἀλλὰ νὰ κατορθώῃς τὸ ἴδιο καὶ περισσότερο στὴν ἀψυχὴν ὕλην ἀπάνω, εἶνε μοναδικὸ φαινόμενο. Ἐκεῖ στὸ ἀγαλμα αὐτὸ ἅμα τὸ κυττάζεις ἀπ' τὸ ἕνα μέρος χαμογελαῖ χαριτωμένα καὶ ἀνθεῖ τὸ χαμόγελο ποὺ βγαίνει μέσα ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς. Δὲς καὶ τὸ μάρμαρο ἢ ὁ μπρούτζος, ἡ ἀψυχὴ ὕλη, σκιρτᾷ ὁλόκληρη γιὰ νὰ ἀντικαθρεφτῇ στὸ μισὸ μέρος τοῦ προσώπου τὴν ἡδονικὴν ἔκφρασι, ἐν ᾧ τὸ ἄλλο μισὸ, ἐν ᾧ γυρίζεις σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, τὸ βλέπεις νὰ σφίγγεται, νὰ σπαραξῇ, νὰ πονῇ.

Ἡ «μάσκα» αὕτη μιλεῖ μόνη της· δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ λεζάντα, τὴν ἴδια στιγμὴ σοὺ λέει συμβαίνουν καὶ τὰ δυὸ στὸν ἄνθρωπο· διότι καὶ τὰ δυὸ γεννήθηκαν μαζί καὶ ἀγκαλιασμένα ἤρθαν στὸν κόσμον, καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ χωρίσῃ. Στὸ μωρὸ παιδάκι ποὺ μόλις ἔχει γεννηθῇ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ ζωγραφισμένη στὸ προσώπακι του ὅλη τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀλήθεια. Δὲν ἔξερες ἅμα τὸ κυττάζεις, καὶ παρακολουθεῖς τὴν ἀγγελικὴν του ἔκφρασι, ὅταν ἀρχίσουν νὰ κινούνται οἱ μῦς τοῦ προσώπου του, ἂν θ' ἀρχίσῃ νὰ γελάῃ ἢ νὰ κλαίῃ.

Τὸ ἴδιο μοῦ συνέβη προχθὲς μὲ μιά παλιὰ μάσκα ἀπὸ κεῖνες ποῦ, μὲ ὅλη τὴν ἀκρίβεια τῆς ἐποχῆς ἢ τῆς τιμῆς, δὲν εἶνε μεγαλύτερη ἀπὸ πέντε-ἕξ δραχμὲς. Ἦταν φκισμένη μὲ χαρτόνι· χρωματισμένη κόκκινη, ῥοδομάγουλη, μὲ μύτη μεγάλη καὶ μὲ μιά γρομμάτσα στὰ χεῖλια ποὺ θὰ ἔκανε πολλοὺς ἀπλοῦκους νὰ ἐξαορδοσθῶν στὴν ἀκμή της, γιὰ τὴν ἔβλεπα κουρελιασμένη καὶ ζαρωμένη καὶ πεταμένη στὸ αὐλάκι τοῦ πεζοδρομίου τῆς μακρυνῆς συνοικίας ποὺ θὰ εἶπαίξε τὸ ὅλο της.

Δὲ γελοῦσε πιά. Τὸ νερὸ θολό, προσκισμένο γλυκαστὸς ἀπὸ πάνω της. Ποιὸς ἔξερε πόσες ὥρες, ἂν ὄχι μέρες, ἔμενε ἐκεῖ μέσα μπλεγμένη μὲ κατὶ πέτρες ποὺ τὴν κρατοῦσαν καὶ δὲν τὴν ἀφήναν νὰ τὴν παρῇ τὸ νερὸ. Ἀπ' τὸ μέρος ποὺ ἔβγαине ἔξω λιγάκι ἀπ' τὸ νερὸ, ἂν πρόσχε κανεὶς θὰ ἔβλεπε ἀκόμα τὴ γρομμάτσα ποὺ σχηματίζεται κα-

ΤΙΤΣΙΑΝΟ. — Φλόρα. (Μουσείον τῶν Ὀφφίται τῆς Φλωρεντίας).

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

Ο μεγαλύτερος τραγουδιστής του κόσμου είναι ο άνεμος: το νερό μόνον μοιμμουρίζει τον σκοπό του, το δέ κίμα μόνον στενάζει· πάρα στενάζει μάλιστα...

Αν έγραφα πλέον στίχους θά έπιτοφορούσα την Σύλλογί μου: «Τά τραγούδια του άνέμου».

Ακούσατε ποτέ εις κάποιαν απόστασιν από τον καλαμιώνα της δειματίας την ορχήστραν του άνέμου;

Κάποτε — μεσύνκτα γλυκιάτου φθινοπώρου ήταν — οι βοσκοί είχαν κόψει από τά καλάμια κάποιας δειματίας τά χρήσιμα διά τός καλύβας των, εις διάφορα μεγέθη. Τά άπομεινάρια λοιπόν τών καλαμιών αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς. Τόπλα νάχη ή συναυλία του Πανός και τών πολλών άλλων αυτών είχαν μεταβληθί εις αλλούς.

Μόλις εισήλθε τρεχάτος σάν δαιμονισμένος άνεορχήθη εις τόν Έρεχθειον και έφίλησε μίαν Καουάτιδα κατασυνκρινόμενος.

Μόλις έκασεβη, ο φύλαξ, πού τόν έπηρε από πίσω διά νά δη πού διευθύνεται και διατί τρέχει, τόν συνεχάρη σφίς εις την χειρά του.

Βεβαίως ως αντίκρυσσος του Έλληνικού θεάματος, άρχαίου και νέου.

Ο αιώνιος άνταγωνισμός, κυριολεκτικώς πλέμους μεταξύν κεφαλής και κοιλίας: Η κεφαλή ως γιστόν — έχει δέν έχει μυαλό άντιπροσωπεύει τόν Θεόν, ένψ ή κοιλία έχει δέν έχει φράγ τόν Μαιμονά — όχι βεβαίως τόν άριστοκράτην της Μονεμβασίας, της Κορίνθου και τών Αθηνών άν θέλετε:

Ι.Κουά Μοριού τού Μαιμονά και άγγώνι τού Άστανάκη, μουστά Καφού, σε γυναικα νά σε πάει!

Λέγει το ιστορικόν Αθηναϊκόν δίστιχόν.

Άλλ' ούτε και τόν άείστομον σύγχρονον παντοπώλην, αλλά τόν τού Εύαγγελίου.

Είμαι λοιπόν καιρός νά πούση δέριστικός άνταγωνισμός και νά έπέλθη συμφιλίωσις διά του χρισμού τών έξουσίων, όπως ή νομοθετική, ή εκτελεστική και ή δικαστική έξουσία, διαν δέν πρόκειται περί δικτατορίας.

Τό κεφάλι νά περιορισθί εις τās σκέψεις, και ή κοιλία εις τās άναμνήσεις: νηστικός καινός είναι άδύνατον νά σκεφθί τά περασμένα του.

Αυτός δέ είναι ο λόγος διόν τόν όποιον ο ύποφαινόμενος συνήθως καί μασσά, άρνού ή εργασία μου είναι άναμνηστική: τά περασμένα χρόνια.

Είς άπάντησιν ατέη περιουσίαν νά τού δείξη την έμμορφή τών πέντε δακτύλων της, άνοικτών όμως.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Α. Γ. Κ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΕ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Κουτάχτε έκεί και άκούστε με. Λοιπόν! Ίδω έπ' αυτό τό τειχάκι, ο Φάλλκλαντ άρπας τό δρόμο και μπήκε κάτω από τά κυπαρίσσια. Η γυναικα βέβαια μπροστά του. Δέν μπορώ νά σάς πώ πού τό κατάλαβα. Είπε δουλειά άδυναμική... Εύκολη έλλωσα...

Λοιπόν, πήδησαν αυτό τό χαντάκι και έδω ο Φάλλκλαντ την έπισας, άσφαλώς από τό όμο της. Έκείνη γυρίζει τότε ξαφνικά και τού φέρνει μιά γερή μαγισμα κατάστρα. Πάει. Ξαπλώθηκε νεκρός. Δέν έμπαλβησε καμιά πάλη άπολύτως. Αυτή ή γυναικα φαίνεται πως ήταν άρκετά δυνατή και εύκινητη. Η μαγισμα της ήταν ένα πραγματικό κόρημα πολυμύστατο — μικρό σάν τό δακτύλο μου — μά θαμουργό... Η πληγή δέν έσταξε ούτε τέσσερις σταγόνες αίμα, καίτοι τού μακαίρι είχε μπη από τό στομάχι μέχρι την καρδιά...

— Μά τότε πρόκειται περί καθαράς ένδραξης; — Καί πολύ καλοφταμένη; μάλιστα... Αυτή ή κυρία με τό φερνεντέ φαίνεται πως ήταν έν γυνίκα πολλών πραγμάτων. Περιμένε τού Εντι Κουά ή άφει τό τράνιο τών τριών... Είχε δέ κάποιον άρκετά μέσο γιά νά παρασύρη πίσω της τόν άνδρα που ήθελε νά σκοτώση...

— Καί ή έξοχότης σας ποιόν ύποπτεύεται τώρα; — Θεέ μου! Ίερώ κ' έγώ... Άν ήταν... έλπίστε ύπάρχουν πολλά πρόσωπα που είχαν άναμνήσιν νά ήθελαν ή Φάλλκλαντ στο Άγ. Στέφανο.

Πέρα πολλά πρόσωπα. Η γυναικα του, ο φίλος της... Δέν μπορείτε νά καταλάβετε βέβαια... Άς είναί... Πάντως τά πρόσωπα αυτά ήσαν πολύ καλά τήν άδυναμία τού Άρχιβαλδου στο νά παρηγή από πίσω έκείνης τής γυναικας πού συγχάζει τά βράδια στα νεκροταφεία...

— Μά πώς, Στρατηγέ μου; άν καταλαβαίνω καλά, μου φαίνεται, πως άρχισαν νά ύποπτεύεσθαι και την Λαίδη Φάλλκλαντ, γιά την όποια, έως τώρα είχα σχηματίσει την άριστη ιδέα...

— Όχι! όχι ακόμη! Γιά την όρα, δέν ύποπτεύω μεθα παρά μόνο μιά γυναικα, μιά τουρκίδα με φρετζέ, της όποιας έχασαμε τά ίχνη... όταν ξανάρθουν τά ίχνη αυτής τής γυναικας... τότε ίσως ύποπτευθούμε και άλλα πρόσωπα.

ΧΙ

5 Δεκεμβρίου.

Η κηδεύα τού Άρχιβαλδου Φάλλκλαντ, έγινε από την Άγγλική Έκκλησία στο νεκροταφείο τού Θεάου. Δέν μπορούσα ν' άποφύγω και νά ήμ παρευρεθώ...

...Τελειή έντελώς γελού. Έχω έλλωστε πάλι μικρή φαντασία και στο διάστημα πού έβλεπαν την νεκρώσιμη ακολουθία, μόλις κατόρθωνα — έστω από ένα σωρό λογικούς συλλογισμούς — νά πιστέψω πώς αυτό τό φέρετρο με τό μαύρο κρέτι, κλείνει μέσα τόν τόν κ. Άρχιβαλδου Φάλλκλαντ, τόν φίλο μου, τόν σύμφορο έκείνο, τών γλυντιών μου στό Σούμπερ Παλάς κτλ.

Η Λαίδη Φάλλκλαντ και ο γυνίς της, στέκουν και προσεύχονται γονατιστοί πίσω από τό φέρετρο. Γιά πρώτη φορά, ύστερα από τόσα χρόνια, ή Λαίδη Έδθα, έχει πάρει κι αυτή έπισήμως την τρίτη θεία της...

Ποιος τζέρερ! Ίσως ύστερα από λίγους μήνες ή ή ύστερα από μερικές εβδομάδες... τό κρέτι της ήθελε θά τό φορούσε μόνον αυτή... μόνο αυτή θά έλάτρευε νομούσε τόν πύργο της Σκωτίας... μόνον αυτή θά είχε τό παιδί του... Έδω όμως βρισκόμαστε βλεπείς στη χώρα τού Άλλάχ... στο βασιλείο τού άρχιβαλδου Άΐραχλ...

...Και τώρα όλος αυτός ο κόσμος περνάει ένας ένας μπροστά από τη Λαίδη Φάλλκλαντ και από τό γυνί της, νά την συλλυπηθώ... Καί οι δύο τους στέκουν κοντά στην πόρτα της Έκκλησίας... Έχω κ' έγώ καθήκον νά περάσω νά συλλυπηθώ, Παρχωρο. Είς άπάντησιν όμως δύο βημάτων, σταματώ. Κάνω πως παραχωρώ τή θεία μου στούς γεροντοτέρους μου.

Μέ όλο τό πυκνό πένθιμο πέπλο πού φορεί, καταφύγω έν τούτοις νά διακρίνω τό πρόσωπο και τά χαρακτηριστικά της χήρας... Υπάρχει τώρα μιά μεγάλη γελιστή κι αυτά τά γλυκά μάτια, πού τά γνώρισα έλλωστε τόσο άνήσυχτα και τόσο ταραχμένα από άγωνία...

Η Λαίδη Φάλλκλαντ κρατεί τό παιδί της από τό χέρι και τό σφίγγει διαρκώς κοντά της... Βεβαίως! άρκετά! φτάνουν αυτά! άς φύγουμε τώρα! όχι, δέν θά συλλυπηθώ την Λαίδη Φάλλκλαντ... Δέν θέλω νά δοκιμάσω αυτή τή γλυκειά ματιά της... αυτή τά τραφερά ίσως βλάψουν τή... Τά βλάψουν αυτά που είναι γιά μένα. Μικρή στροφή δεξιά...

Έμπρός! άς πάμε νά δειπνήσουμε τώρα με κανόν φίλο στο καμαρέ. Δέν έχω τίποτα καλύτερο νά πώ. Αυτό και μόνο μου έπιβάλλεται... Έμπρός!...

ΧΙΙ

5 Δεκεμβρίου.

Τρώγω μόνος στο καμαρέ Τοκατίλν. Δέν βόρην παρά. Ίσως και νά μ' ή ζητήσα μάλιστα νά βρω. Ποιος ξέρει!...

(Ακολουθεί)

Μετά την τακτοποίηση της... καμπίνας ενός έκάστου μας, διά τής ποδοστήσεως εις αυτός στενωπόν καθάρων στραμμένων κουβερτών και μαζελαρών καθύς και δαμάτων περιχθέντων ξηράς τροφής, άξιων άρτων εις ήψιτα, κουρμάδες, τυρόν, βραστόν σάν πού ή χήρα, είδος κόλλυβα, και άνα μίαν όρνιθαν κοκκινατή, μεθ' ενός παγουριού ύδατος, εισήλθον πρώτος έγώ και έξηλωθών ως έπί τραυματιοφόρου

Μετά την γεννέταιραν τού προφήτου, έρτάσαμεν άκρίβως την στιγμήν καθ' ήν άπειρον κλητός άνέμενε τό άνοιγμα από τόν θυρωρόν, τόν έντεταλμένον νά την κλειψη κατά την δόσιν τού ήλιου και νά την άνοήη την άνατολήν. Ο πρό αυτής χήρος σχηματίζει έν είδος είρεας αλλής εις την όποιαν διάφοροι πολιταί έκθεντός εις έβλινας τάβλας τρώφιμα διά τούς προσκεκλητάς, κουλούρια, ραμαζανούσους, χαλβάδες, βρασημένα αυγά, φάρια και έντόσθια τηγανητά, πωλείται έρωδιόσμενοι με μίαν μυιοδόνησαν ύρυν ήπσου ή λερών μανθόλην πρός έκδιωξιν τών μυών, πού βορβούν πέρσι τών ταβλών.

Έπληρώσαμεν κάποιον διαπύλιον φόνον και μετ' άλλων άνοήσεως της πύλης εύρισκόμεθα έξω τών τευχών της Δέδδας, περικυκλωμένοι από πολυαριθμους φορτωμένους με προσκελητάς χαμηλούς, τών όποιων οι χαμηλότες προσεπάθουν με άγρίας φωνασίας και ύβρεις νά λάβουν σείραν πρωτοπορίας. Πολλά χαμηλοί διακυτερεύουν έξωθεν τών τευχών και άναμνούν τούς προσκελητάς την πρώταν νά έέλθουν από την Δέδδα, και νά έπιβούν έκείθεν πρός μεγαλυτέραν εύκολαν.

ΤίΤΙΣΙΑΝΟ. — Η άνάληψις της Θεοτόκου.

Μετά την γεννέταιραν τού προφήτου, έρτάσαμεν άκρίβως την στιγμήν καθ' ήν άπειρον κλητός άνέμενε τό άνοιγμα από τόν θυρωρόν, τόν έντεταλμένον νά την κλειψη κατά την δόσιν τού ήλιου και νά την άνοήη την άνατολήν. Ο πρό αυτής χήρος σχηματίζει έν είδος είρεας αλλής εις την όποιαν διάφοροι πολιταί έκθεντός εις έβλινας τάβλας τρώφιμα διά τούς προσκεκλητάς, κουλούρια, ραμαζανούσους, χαλβάδες, βρασημένα αυγά, φάρια και έντόσθια τηγανητά, πωλείται έρωδιόσμενοι με μίαν μυιοδόνησαν ύρυν ήπσου ή λερών μανθόλην πρός έκδιωξιν τών μυών, πού βορβούν πέρσι τών ταβλών.

Έπληρώσαμεν κάποιον διαπύλιον φόνον και μετ' άλλων άνοήσεως της πύλης εύρισκόμεθα έξω τών τευχών της Δέδδας, περικυκλωμένοι από πολυαριθμους φορτωμένους με προσκελητάς χαμηλούς, τών όποιων οι χαμηλότες προσεπάθουν με άγρίας φωνασίας και ύβρεις νά λάβουν σείραν πρωτοπορίας. Πολλά χαμηλοί διακυτερεύουν έξωθεν τών τευχών και άναμνούν τούς προσκελητάς την πρώταν νά έέλθουν από την Δέδδα, και νά έπιβούν έκείθεν πρός μεγαλυτέραν εύκολαν.

Μετά την γεννέταιραν τού προφήτου, έρτάσαμεν άκρίβως την στιγμήν καθ' ήν άπειρον κλητός άνέμενε τό άνοιγμα από τόν θυρωρόν, τόν έντεταλμένον νά την κλειψη κατά την δόσιν τού ήλιου και νά την άνοήη την άνατολήν. Ο πρό αυτής χήρος σχηματίζει έν είδος είρεας αλλής εις την όποιαν διάφοροι πολιταί έκθεντός εις έβλινας τάβλας τρώφιμα διά τούς προσκεκλητάς, κουλούρια, ραμαζανούσους, χαλβάδες, βρασημένα αυγά, φάρια και έντόσθια τηγανητά, πωλείται έρωδιόσμενοι με μίαν μυιοδόνησαν ύρυν ήπσου ή λερών μανθόλην πρός έκδιωξιν τών μυών, πού βορβούν πέρσι τών ταβλών.

Έπληρώσαμεν κάποιον διαπύλιον φόνον και μετ' άλλων άνοήσεως της πύλης εύρισκόμεθα έξω τών τευχών της Δέδδας, περικυκλωμένοι από πολυαριθμους φορτωμένους με προσκελητάς χαμηλούς, τών όποιων οι χαμηλότες προσεπάθουν με άγρίας φωνασίας και ύβρεις νά λάβουν σείραν πρωτοπορίας. Πολλά χαμηλοί διακυτερεύουν έξωθεν τών τευχών και άναμνούν τούς προσκελητάς την πρώταν νά έέλθουν από την Δέδδα, και νά έπιβούν έκείθεν πρός μεγαλυτέραν εύκολαν.

Μετά την γεννέταιραν τού προφήτου, έρτάσαμεν άκρίβως την στιγμήν καθ' ήν άπειρον κλητός άνέμενε τό άνοιγμα από τόν θυρωρόν, τόν έντεταλμένον νά την κλειψη κατά την δόσιν τού ήλιου και νά την άνοήη την άνατολήν. Ο πρό αυτής χήρος σχηματίζει έν είδος είρεας αλλής εις την όποιαν διάφοροι πολιταί έκθεντός εις έβλινας τάβλας τρώφιμα διά τούς προσκεκλητάς, κουλούρια, ραμαζανούσους, χαλβάδες, βρασημένα αυγά, φάρια και έντόσθια τηγανητά, πωλείται έρωδιόσμενοι με μίαν μυιοδόνησαν ύρυν ήπσου ή λερών μανθόλην πρός έκδιωξιν τών μυών, πού βορβούν πέρσι τών ταβλών.

Έπληρώσαμεν κάποιον διαπύλιον φόνον και μετ' άλλων άνοήσεως της πύλης εύρισκόμεθα έξω τών τευχών της Δέδδας, περικυκλωμένοι από πολυαριθμους φορτωμένους με προσκελητάς χαμηλούς, τών όποιων οι χαμηλότες προσεπάθουν με άγρίας φωνασίας και ύβρεις νά λάβουν σείραν πρωτοπορίας. Πολλά χαμηλοί διακυτερεύουν έξωθεν τών τευχών και άναμνούν τούς προσκελητάς την πρώταν νά έέλθουν από την Δέδδα, και νά έπιβούν έκείθεν πρός μεγαλυτέραν εύκολαν.

Μετά την γεννέταιραν τού προφήτου, έρτάσαμεν άκρίβως την στιγμήν καθ' ήν άπειρον κλητός άνέμενε τό άνοιγμα από τόν θυρωρόν, τόν έντεταλμένον νά την κλειψη κατά την δόσιν τού ήλιου και νά την άνοήη την άνατολήν. Ο πρό αυτής χήρος σχηματίζει έν είδος είρεας αλλής εις την όποιαν διάφοροι πολιταί έκθεντός εις έβλινας τάβλας τρώφιμα διά τούς προσκεκλητάς, κουλούρια, ραμαζανούσους, χαλβάδες, βρασημένα αυγά, φάρια και έντόσθια τηγανητά, πωλείται έρωδιόσμενοι με μίαν μυιοδόνησαν ύρυν ήπσου ή λερών μανθόλην πρός έκδιωξιν τών μυών, πού βορβούν πέρσι τών ταβλών.

Έπληρώσαμεν κάποιον διαπύλιον φόνον και μετ' άλλων άνοήσεως της πύλης εύρισκόμεθα έξω τών τευχών της Δέδδας, περικυκλωμένοι από πολυαριθμους φορτωμένους με προσκελητάς χαμηλούς, τών όποιων οι χαμηλότες προσεπάθουν με άγρίας φωνασίας και ύβρεις νά λάβουν σείραν πρωτοπορίας. Πολλά χαμηλοί διακυτερεύουν έξωθεν τών τευχών και άναμνούν τούς προσκελητάς την πρώταν νά έέλθουν από την Δέδδα, και νά έπιβούν έκείθεν πρός μεγαλυτέραν εύκολαν.

Μετά την γεννέταιραν τού προφήτου, έρτάσαμεν άκρίβως την στιγμήν καθ' ήν άπειρον κλητός άνέμενε τό άνοιγμα από τόν θυρωρόν, τόν έντεταλμένον νά την κλειψη κατά την δόσιν τού ήλιου και νά την άνοήη την άνατολήν. Ο πρό αυτής χήρος σχηματίζει έν είδος είρεας αλλής εις την όποιαν διάφοροι πολιταί έκθεντός εις έβλινας τάβλας τρώφιμα διά τούς προσκεκλητάς, κουλούρια, ραμαζανούσους, χαλβάδες, βρασημένα αυγά, φάρια και έντόσθια τηγανητά, πωλείται έρωδιόσμενοι με μίαν μυιοδόνησαν ύρυν ήπσου ή λερών μανθόλην πρός έκδιωξιν τών μυών, πού βορβούν πέρσι τών ταβλών.

ΠΟΡΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Από την Πατριαρχικήν Ζώνη των τέκνων της έρήμου.—Διερχόμεθα την άπηγορευμένην εις μη «πιστούς» πόλην «Μπάμπ-έλ-Μέκκα» και με την εύχην της γιαγιάς Εύας βαδίζομεν πρός την Μέκκαν.

Η άπορίκνα σκλάβια έστατο εις την έξώθυραν διά νά μη μ' έλθω τίποτα και διά νά μ' έλθω τίποτα με τά ύστατα μεδίσματα της. Δοθέντος τού συνθήματος της έκκινήσεως ο βεδουίνος έξέβαλε άγρίαν συνθηματικήν κραυγήν και έκτύπησε έλαφρά την κάμηλον εις τούς γλουτούς, αυτή δέ στηριχθείσα εις τά όπισθια γόνατά της, ήγέρθη με έν απότομον τινάγμα και όύτω... άπεγειώθημεν εις ύψος άναστειλάτος άνθρώπου και ήρχισαμεν την πορείαν μας, προηγούμενου τού Όμάρ, κρατούμενος τού χαλιναίρι. Έχρησάσθη νά λοφοδρομήσωμεν άρκετά πρός διάβαση τών πλατύερων δρόμων της Δέδδας, πού θά μ' έλθω έστω εις την άνατολικήν πύλην, την «Μπάμπ-έλ-Μέκκα» διότι έλαχιστοί όδοι είναι βαταί με κάμηλον φορτωμένον με δύο κόπας. Είς την «Μπάμπ-έλ-Μέκκα» την πελοριαν έυλίην πύλην, της όποιας, ή διάβασις άπαγορεύεται εις τούς Χριστιανούς και από την όποιαν χορεύονται αι χιλιάδες τών πιστών πού κατευθύνονται

εις την δεξιάν κόψαν και έπειτα ο Άμιν-Κάμπλι εις την άριστεράν, άφ' ού προηγούμενους άπεχαιρέτησε διά νέματος την από τά παράθυρα τού έξώστου κρυφοκυττάζουσαν οικογένειάν του, ή όποια μ' έλθω τό «μασσάλαμα» (κατευδύνω).

Οι βεδουίνι αποτελούν τόν πληθυσμόν της ύπαιθρου χώρας της Άραβίας. Παρέμειναν τοιούτοι οίον ήταν και πρὸ τού Μωάμεθ, όσον άφορ' την πατριαρχικήν των ζώνη, τās πολεμικές των συνήθειας και την φυγ

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΡΗΓΑΣ

Ενα από τα σπίτια των νέων Αθηνών εινε εν επί της οδού Πανεπιστημίου. Εγερθεν υπό του Ρήγα Παλαμίδη, του διασημού πολιτικού της Πελοποννήσου. Η οδός Πανεπιστημίου, οτε έκτιστο το σπίτι τουτο έλεγτο οδός Βουλευαρίου, διότι ακόμα δεν ελχεν αποφασισθή η ίδρυσις του Έθνικου Πανεπιστημίου επί της λεωφόρου ταύτης. Το σπίτι τουτο σώζεται ακόμη αμταβλήτων και χρησιμεύει ως παράστημα του Ξενοδοχείου της Μεγάλης Βρετανίας. Όταν έτελείωσαν η οικοδομή αυτή ητο μία από τας μεγαλοπρεπεστεράς των Αθηνών, εκατοίκησε δε πρώτος εις αυτήν, ελθών μετά την μεταφοράν της πρωτευούσης εις Αθήνας, ο Πετρόμπεης Μαυρομαλάς μετά της πολυμελούς οικογενείας του. Κανένα άλλο σπίτι δεν ελχεν εγερθή ακόμη εκεί, και η όγης του μέρους εκείνου ώμοιάζε πολύ προς έξοχον. Η παρομογή του τελευταίου ήγεμόνος της Μάνης εις το μέρος εκείνο, προεκάλεσε ζοηράν κίνησιν διότι εις το σπίτι του μετέβριναν όλοι οι έρχομενοι εκ Μάνης, έπεσκέπτοντο δε τον νέον αυτόν Πρίαμον όλοι οι έξερχοι του τόπου άνδρες.

Όταν απέθανεν ο Πετρόμπεης εκατοίκησεν εκεί ο ίδιοκτήτης της οικίας ταύτης Ρήγας Παλαμίδης. Μετεβλήθη έτσι αυτή εις νέον πολιτικόν κέντρον. Έκει κατέφευγον όλοι οι έρχομενοι από του κέντρον της Πελοποννήσου επί τριάκοντα περίοις ετη. Κανείς δεν έδεκνιεν από την πατρίδα, χωρίς να έχη την πεποίθησιν ότι ο Παλαμίδης δεν θα του παρέχει κάθε βοήθειαν και συνδρομήν εις τας ανάγκας του. Έτσι, ο πρό της επανάστασεως του 1821 γοημιατεύς του πασά του Μωριά, ελχε μεταβληθή εις ένα είδος πρέσβους και πράκτορος της Πελοποννήσου διεκπεραιούντος τας υποθέσεις πάσης φύσεως των συμπλοκών των. Η δημοτική της Πελοποννήσου δεν ελχεν εκ τούτου πολιτευομένης και καμίας από τούς πολιτευομένους της Πελοποννήσου δεν ελχεν εις την έποχην του την έπιτροπήν αυτού. Ο λαός τον ώνόμαζε Μπαρμπα Ρήγα, και οι πόρτες του σπιτιού του ήσαν ανοικτάς ήμεραν και νύκτα εις όλους. Έξυπρήτετι τους συμπλοκίτας του με τοιαύτην τέχνην η έπειθεν αυτούς περί του αδυνάτου της εκκληρώσεως των αιτημάτων τον κατά τοιοιτον τρόπον, ώστε κατά τας έκλογάς η κάλην του η ή παληροκατέλα, όπως την έλεγεν αυτός, έγέμινεν από λευκάς ψήφους.

Ο Μπαρμπα—Ρήγας δεν άνιχεν εις κανέν εκ των τριών τότε κομμάτων. Εδρίοιετο εις πολιτικές σχέσεις με όλους. Έσυχναζαν εκεί οι Ναπαίοι, οι του Ρωσικού κόμματος, οι Μπαρβαίοι του Άγγλικού, και οι Μοσχολαίτες του Γαλλικού. Μεταξύ των θαμών του σπιτιού του ήτο και ο μακρινός συγγενής του Θεόδωρος Δηλιγιάννης νέος τότε μαθητευόμενος εις το Ύπουργείον των Έσωτερικών, βραδύτερον δε γεγόμενος πρωτοπουργός και άρχηγός μεγάλου πολιτικού κομματος. Ο Δηλιγιάννης ελχεν έλθι εις τας Αθήνας όλίγον μετα την μεταφοράν της πρωτευούσης εκ Ναυπλίου. Έφορούσε φοιστανέλλα ακόμα και ενεγράφη ως φοιτητής εις το Πανεπιστήμιον, διά της βοηθείας δε του Παλαμίδη διωρισθη μικρός υπάλληλος εις το υπουργείον εις το τμήμα των αναφορών. Πλησιον του Μπαρμπα-Ρήγα ελαβεν ο Δηλιγιάννης τήν πρώτη διδάγματα της πολιτικής.

Εις το σπίτι του Ρήγα Παλαμίδη διετηρούντο μέλχη του θανάτου του πατριωτικού ήθη των

αρχόντων της Πελοποννήσου. Τα ήθη ταύτα, όχι μόνον εις τας Αθήνας, αλλά και εις τας άλλας επαρχίας εξέλιπον πλέον. Δεν ελχον ταύτα την προσποιητήν άβρότητα των σημερινών. Εις τους πολιτικούς δε οικους της έποχής εκείνης δεν ευρισκε κανείς την πολυτέλειαν της σημερινής ζωής. Δεν ύπρχον μεγαλοπρεπείς αίθουσας και πληθύς θεαμάτων. Υπήρχεν όμως εις τας έξεις και τούς τρόπους των ανθρώπων κάποια φυσικότερα και ελκρινεστερά εκφρασις αισθημάτων, από τα οποία δε ταύτα ανεδίδετο κάποιον άρωμα ίθαγενούς αριστοκρατίας, η όποία έχαρακτηρίζει την ιστορικήν αυτήν περίοδον των Αθηνών. Φαίνεται, ότι τουτο δεν συμβαίνει μόνον εις τας Αθήνας, άλλ' επικρατεί και εις τας λοιπάς Εύρωπαϊκάς κοινωνίας. Η νεωτέρα ζωή, αι δημοκρατηθείσαι ανάγκαι, η δίχη του χρήματος, η νευρικήτης, η όποία κατέλαβε τους ανθρώπους μετά τον τελευταίον κοσμοπόλεμον, άνέστρεψε τα πάντα και έξηφάνισε τας ώραιας παραδόσεις του παρελθόντος. Μαζύ με αυτός έξημίσηθη και η ρωμαντική ποιήσις, η όποία ύπηρχε συνυφασμένη με την ζωήν.

Ο Μπαρμπα Ρήγας ελχε την διακριτικήν εκείνην αριστοκρατικήν, την όποian διετήρησεν ως συγγραφέας και ως πολιτευόμενος. Ητο άνθρωπος της καρδιάς και παρυσούρετο εκ των όρμηων αυτής. Οι πτωχοί της Πελοποννήσου ήσαν η μόνη έπαρξη εις τας ανάγκας εκείνων που έφθαναν εις την πρωτεύουσαν προς εύρεσιν πόρου ζωής. Εις το σπίτι του έστρωναν την κάπταν τον, όπως έλεγαν τότε. Έφθανον εις τας Αθήνας άνευ λεπτών, αλλά με πολλήν πεποίθησιν εις την εργατικότητα των και με πολλήν πίστιν εις το μέλλον. Έρριπτόντο εις την εργασία, βαθμύδον δε και κατ' όλίγον εγγένοντο οι κίριοι όχι μόνον της αγοράς των Αθηνών, του Πειραιώς και της Σύρου, αλλά και των κυριωτέρων αγορών της Ανατολής. Πληθος εξ αυτών κατέφευγεν εις την Βλαχίαν

και την Μεσημβρινήν Ρωσίαν, εκεί δε οι άπείταροι αυτοί έδημιούργησαν ευρύστους έμπορικούς οικους και έφεραν την πτωχήν Ελλάδα εις ανάρτησιν μετά των αγορών της Εγγύτου. Οι περισσότεροι εκ τούτων διήλθον από το σπίτι του Μπαρμπα Ρήγα, έλάμβανον τας εύχάς και τας συμβουλάς του και άμειρόντο εις την εργασίαν. Ο Ρήγας Παλαμίδης ήτο μεγαλοειδέτης. Και πρό και κατά την επανάστασιν έτρεφε μίσος όσων δον κατά των Τούρκων. Ελχε σπουδάσει γράφ έλληνικά γράμματα, νεανίας μετέβη εις την Κωνσταντινούπολιν, εκεί δε συννενοίετο μετά των άλλων διαπρεπώντων Έλλήνων, οι όποιοι υπεσώμενον το τουρκικόν καθεστώς. Έπείσθεν εις την πατρίδα του και έγενε γαμματαύς του πασι των φιλικών. Αμα έξεργάθη η επανάστασις έλκερ μένος ενεργών εις αυτήν. Παρ' όλον όμως το μέρος το όποιον έτρεφε κατά των Τούρκων, ήτο περτωμένον το ερωτικόν του είδύλλιον διά την περτωμένην οδυμάνειν, την όποian ήγάπησε παραφόρος. Ο Γκροβιέ όστις την εγγνώμην προσωπικός λέγει περί αυτής ότι ήτο οριστική και κομφοτάτη. Άνθος μικρά κόρη μέσα εις το πατρικόν χαρμί, εις μίαν όρειαν πεδιάδα της θωσαλίας, διέτρεχε δε το δέκατον πέμπτον έτος της ήλικίας της, όταν έξεργάθη η επανάστασις.

Μίαν νύκτα, οι επαναστατήσαντες Έλληνες έβίασαν τον πατρικόν της πύργον και τον έκρηπόλησαν. Αι γυναίκες του χαρμηλού ήραγχαζαν κατά τον ίδιον περίοιν τρόπον του περτωμένου όσματος του «Κουροόρου» του λόδου Βύρωνα. Κατόπιν οι επαναστατάι έας έμοιρσσαν μεταξύ των. Η ώραία Όθωνις περιήλθεν εις λάφυρον εις τον Ρήγα Παλαμίδην. Η νεαρά Όθωνις τον ήγάπησε, έβαπτίσθη και έγενε γυναίκα του, άνεχώρησαν δε και οι δύο

Έκει η μητέρα του Παλαμίδη της άνιχε εις ανάγκας της και δεν έγνώσθηκεν από αυτής καθ' όλον τον πόλεμον, όπου ο Παλαμίδης δεν ήήσαστο να τας άκολουθή. Έπίσημ' όλας τας περιτετείας του τρομερού εκείνου άνίματος. Εφύπτετο μέσα εις τας σήλεια και συχνά δεν έτρωγε τίποτε άλλο παρά μόνον χόρτα, όσους εύρισκοντο και αυτά. Συχνά, όταν οι άρμας του ήμβροίμ πασά έπυράλλον την Πελοπόννησον, διέτρεχεν άνυπόδητος τα βουνά, ζητούσε εις τις κορυφές των καταφυγών. Όταν άποκαταστάη η έλληνικην κράτις και ο Παλαμίδης έγενε άνανργός, ο Γκροβιέ την έλε χορευόυσαν μετ' άπαρμύλου χάριτος παρήσαν μετά τον Γάλλον άνωματικόν εις τήν άνάστασιν.

Η κυρία Παλαμίδη ελχεν εισάγει εις την πολιτέλειαν της Κούκινας εις το σπίτι της. Τα γεμμάτια της ελχον καταστή όνομαστό. Ο Μπαρμπα Ρήγας ήτο διάσημος μαργος, υπέρ πάν δε άλλο του ήσαν τα γυμνάσια. Ας άνθρώπους άνατρεφείς εις τας ασχολίας των πασάδων έλατρεψε τον άναντολικόν χαλβάν και τον μπαζλαβάν. Όσοις η σέξουα του τον έρωστούσε τι έπαρτιμύους να παραστήν εις το γέιμα χαλβάν, ή μπαζλαβάν, ο Μπαρμπα Ρήγας, ο όποιος εύρεται τόσον εύκόλως την άναντων πολυλόκων ζητημάτων εις την Βουλίαν και την Κυβέρνησιν, περιήχετο εις δύσκολον θέτον προκειμένου περί της λόγω έκλογής. Εών την κεφαλήν και συλλογίζετο

ΤΙΤΣΙΑΝΟ.—Λάουρα Ντιάντε (Μουσείον του Λούβρου)

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Η ΜΕΤΑΨΥΧΙΚΗ ΕΙΣ ΟΛΙΓΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

[ΕΙΝ ΤΗ ΒΑΞΙ ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΡΟΥΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΔΡΟΣ RENE'S UDRE: "ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΝ ΜΕΤΑΨΥΧΙΚΗΝ,]

Η διαρκής του μέλλοντος η γνωστή κοινώς υπό το όνομα προφητεία, εινε σπανιότερα, άλλ' όχι εξ αιτίας αυτού διγρότερον παραδεχόμενη από την διορατικότητα εις το παρελθόν και το παρόν. Αύτη μάλιστα εινε εύκολότερη διά άποδείξη, διότι αι προφορικοί και γραπτά έκδηλώσεις δι' ένα γεγονός λαμβάνουν φυσικά χρώαν πριν το προβλεπόμενον αυτό γεγονός συντελεσθή. Γενικός παράγεται εις τας καταστάσεις τας ύποκεινόμενους. Όπως δλαι αι μορφαί της κρυσταλλοποιήσεως, δύναται και αυτή να προσλάβη την μορφήν παρασώσεως. Τα όράματα εινε τότε καθαρά, χρωματισμένα και έκδιπλώνονται στο διάστημα όσως μια ζωτική εικόνα. Άλλοτε εινε πλέον άόριστα και αι λεπτομέρειαι δεν καθορίζονται παρά έδω και εκεί, εις μερικά σημεία. Εις την πειραματικήν διορατικότητα τα όράματα δύναται να εινε πλουσιότερα εις λεπτομερείας, όταν έπιστάται η προσοχή του θέτοντι. Τίος δύναται να εινε συμβολικά, όταν η ύποκεινόμενος φαντασία εινε έποχρησμένη η μεταφοράν ένα όραμα συγκεχυμένων. Αι παραστάσεις άλλως δεν εινε πάντοτε θραμνικά. Δύναται να εινε και άκουστικά, όσραματικά κλπ. όπως είδομεν να συμβαίη τοιο και στην τηλεπάθειαν.

Η ατύπως πρόγνωσης παράγεται σχεδόν πάντοτε κατά τα όνειρα. Έχει τότε χαρακτηριστικά προσωπικών και τρώων τινά προμηνυτικών, πληροφορεί τούτοις το μέντιον περί γεγονότων γενικώς όσραβών, τα όποια προκταί να έκείθουν εις την ζωήν του ή στην ζωήν των οικείων του.

Τα προμηνύματα μέλλοντος θανάτου εινε άρκετά

μενος έλυνε επί τέλους το δύσκολον πρόβλημα, παραγγέλλον την παρασκευήν άμφοτέρων των άναντολικών ήλικισμάτων. Έκ τούτου ώνομάζετο παρά των φίλων του παταούλας.

Ο μακρός πολιτικός βίος του, ο τρόπος κατά τον όποιον διεχειρίζετο την τοπικήν του πολιτικήν, η περιήλπις των απόρων συμπατριωτών του, τον κατέστρεψαν οικονομικώς, όπως όλους σχεδόν τους Έλληνες πολιτευομένους. Όταν απέθανε κατά το έτος 1872 άφηκε πενιαν όπισθεν του. Το όραϊον του σπεί ητο ύποληπτευόμενον εις την Έθνικήν Τράπεζαν, η όποία το έπληροποίησε και μετά τινα χρόνον ήγορεύσθη υπό του Ξενοδόχου Έσταφ ου Λάμπα, άποτελέσαν παρό ημα του ξενοδοχείου της Μεγάλης Βρετανίας, το όποιον ελχε σπείσει ένας παλιός ύπομνηματικός Ηπειώτης ο Σάββας Κέντρος. Και ανά ακόμη τα άπέριστα έπιπλά του Ρήγα Παλαμίδη έπολιτήσαν εις πλειστηριασμόν εις την πλατείαν του Δημοκρατείου. Αύτη ήτο η κληρονομία την όποian άρρίκων εις την οικογένειάν του ένας πολιτευόμενος, όστις κατ' έπαλήθριν έγενε ύπουργός και του όποιου η έπιτροπή εις την Πελοπόννησον ήτο τεραστία. Η θυγάτηρ του ύπαρτυμένη τον πρόχρητα Καρατζάν και ο υίός του έπεδοθη εις το διαπλωματικόν στάδιον. Η Κυρία Παλαμίδη έζησε μερικά έτη μετά τον θάνατον του συζύγου της. Και όταν γράσαν πλέον μετέφερον την άλλωτε γαριεστάτην ύδομάνειν εις τον τάφον έξωφρανισθη ένας από τούς ώραίους εκείνους γυναικείους τίπους των πρώτων χρόνων της άθηναϊκής κοινωνίας, όστις ελχε, μίαν ρωμαντικήν ιστορίαν των ποιημάτων του Βύρωνα και των δραματικών του Βίκτωρος Ουγκώ.

ΤΙΤΣΙΑΝΟ.—Μή μου άπτου!

Είταν ο δρόμος άσωστος μπροστά μας Κ' είμαστ' οι δυο μας μόνον, όσάκις Τραβούσαμε βαριά τα βήματά μας. Πηγαίναμε σε κάποια χώρα ξένη Κ' όλο καθώς τραβούσαμε μπροστά φωνάζαμε στο βάθος να μακραίνη! Πότε γαλάζια άπάνου τα οράνια Και κάπου γόμα πράσινα δειγνά, Πότε ψηλά μαυρίλα, κάπου όρμηια! Κάποτε κελαιοόσαν άθρονάνα Κ' ελχανε τόση γλίσκα στη φωνή Και τότε πάλι έκφύσανε κορφάνα! Τραβούσαμε το δρόμο μας σκυμμένοι Έτσι ελχανε της Μοίρας η γραφή Κ' είμαστ' άλήθεια τόσο κουρασμένοι! Και κάπου έμφορς, έμφορς μιά ξάφνια να μας! Βρισκόμαστε μπροστά στη χώρα αυτή Πού όσο ζυγώνανε έφρανε μακριά μας Μ' αλκοίμονο! γιά μιά η χώρα ξένη Κ' εταν ακόμα η πόρτα της κλειστή. Κ' είμαστ' άλήθεια τόσο κουρασμένοι! Κ' έτσι γιά πάντα, αλοί! με το πνευρό μας Γερού στην πόρτα, έρίξαμε εκεί Συντρίψιμε το κορμί και τ' όνειρό μας.

Κ. Α. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

λτος. Αι παραστάσεις αίνετες το πληροφορούνη, δεν διακρίνονται από καμμίαν πειραματική ή μη μερικία μέντιον, όταν θέτι τις ταύτα άπέναντι ενός προσώπου. Η πρόγνωσης τότε λαμβάνει χαρακτηριστικά αξιοσημειώτους, τούς όποιους περιέγραψε παραστατικά τόσον θαυμάσια ο ήδη διευθυντής του Διεύθυνος Μεταψυχικού Ίνστιτούτου των Παρισίων ο πολός Osly: Η πρόγνωσης εινε τόσον άφθονότερα και άκριβεστερα όσον καλύτερα το μέντιονι γνωρίζει την ζωήν του προσώπου αυτού, καθίσταται όμως άσθενεστερα και άσταθεστερα, όσον ο χρόνος προβλεπόμενου γεγονότος εινε μακρότερος. Αυτό εινε κανών γενικός. Το ήμουν των ατυμμένων προφητειών εχουν ως χρονολογία τον πρώτον μήνα, το εν τρίτον τούς δύο πρώτους μήνας, έκταίν δε που προβλέπον γεγονότα μέλλοντα να συμβούν μετά έτη εινε σπανιότατα. Χαρακτηριστικός εινε έπίσης ο καθορισμός του χρόνου. Μερικά χρονολογία δύναται να προλεχθούν, ο καθορισμός όμως του χρόνου παρουσιάζει συνήθως μεγάλη σφάλματα. Ένα μέντιονι Α. Χ. βέβαιε ως πλησιέστατον ένα γεγονός πραγματοποιήσεως άπομεικνωμένης και τανάταλιν. Άλλο μέντιονι συγγέει το είδος του χρόνου και τοποθετεί εις το παρελθόν ένα γεγονός του μέλ-

λτος. Αι παραστάσεις αίνετες το πληροφορούνη, δεν διακρίνονται από καμμίαν πειραματική ή μη μερικία μέντιον, όταν θέτι τις ταύτα άπέναντι ενός προσώπου. Η πρόγνωσης τότε λαμβάνει χαρακτηριστικά αξιοσημειώτους, τούς όποιους περιέγραψε παραστατικά τόσον θαυμάσια ο ήδη διευθυντής του Διεύθυνος Μεταψυχικού Ίνστιτούτου των Παρισίων ο πολός Osly: Η πρόγνωσης εινε τόσον άφθονότερα και άκριβεστερα όσον καλύτερα το μέντιονι γνωρίζει την ζωήν του προσώπου αυτού, καθίσταται όμως άσθενεστερα και άσταθεστερα, όσον ο χρόνος προβλεπόμενου γεγονότος εινε μακρότερος. Αυτό εινε κανών γενικός. Το ήμουν των ατυμμένων προφητειών εχουν ως χρονολογία τον πρώτον μήνα, το εν τρίτον τούς δύο πρώτους μήνας, έκταίν δε που προβλέπον γεγονότα μέλλοντα να συμβούν μετά έτη εινε σπανιότατα. Χαρακτηριστικός εινε έπίσης ο καθορισμός του χρόνου. Μερικά χρονολογία δύναται να προλεχθούν, ο καθορισμός όμως του χρόνου παρουσιάζει συνήθως μεγάλη σφάλματα. Ένα μέντιονι Α. Χ. βέβαιε ως πλησιέστατον ένα γεγονός πραγματοποιήσεως άπομεικνωμένης και τανάταλιν. Άλλο μέντιονι συγγέει το είδος του χρόνου και τοποθετεί εις το παρελθόν ένα γεγονός του μέλ-

κατά τις να ύποδοξη κάλλιστα, ότι η Άλίκη άνέγνωσε τηλεπαθηκώς την πρόθεσιν των τριών αυτών προσώπων να ύπάγουν στο γκαρεϊν της Έπιθεωρήσεως εκείνην την ήμέραν, την άνταπάσαν προσέτι των δύο εξ αυτών μεταξύ των, την νευρικήτητα του Ριχέλ και ότι από τα τρία αυτά διδόμια, των όποιων έγένετο πειραματικός κάτοχος συνεπείρας το συμβών και το έξεφρανε ως προβλεψιν. Φοβόμενος η ασπίτις αυτή λοιπόν να παραμεινθή και να μη της άποδοθή χαρακτήρ προφητικός. Κατά μείζονα λόγον πρέπει να παραμεινθώται αι προηγουμένης έκταίν, κατά τας όποιες η πρόγνωσης δεν εινε παρά απλή ηρώαση τηλεπαθηκώς αναγγελούση προς της φυσικής γνώσεως του γεγονότος.

Όταν ένα πρόσωπον γνωρίζει, όλας τας λεπτομερείας μιας προβλεψέως η όποία το ενδιαφέρει, ύπάρχουν πολλά πιθανότητες το πρόσωπον αυτό να ύποβηθή ήθελον ήθελως η άτυμνείας εις την πραγματοποίησιν αυτής. Θα βοηθήση έθελον ήθελως εις τας εύτυχείς άτυμνείας εις εινε δύνασιν, διά μόνης της άγάπης της αυθυποβολής. Είς μίαν περίπτωση άτυμνωμένη από τον Robert Browning, μία κυρία φιλάδελφη, ώνεργούθη την άποθαμμένην αδελφήν της, η όποία της άνήγγειλε, ότι θα έπληγαν να την συναντήση μετά ο έτη. Μετά πέντε έτη η κυρία αυτή πράγματι άπέθανε. Δύναται τις όμως να ύποδοξη ότι το ήμικόν της το έξηφρασθη άπομεικνωμένης εις το προβλεπθέν τέμα τον δρόμον της ζωής της.

ΤΙΤΣΙΑΝΟ.—Μή μου άπτου!

TITSIANO - ΒΕΤΣΕΛΙ

Αὐτοπροσωπογραφία [Λονδῖνον]

Εἰς ἓνα μικρὸ χωρίον, τοῦ Καντόρε, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Δολομιτικῶν Ἄλπεων, μεταξὺ τοῦ Τυρόλου καὶ τοῦ Φρειούλ, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ὥραις τέρας γωνίας τῆς γῆς, ἐγεννήθη τὸ 1490 ὁ Τιταῖνo Βετσέλι. Οἱ γονεῖς του ἦσαν ἀπὸ τὰς ἐπίσημους οἰκονομίας τοῦ τόπου, ὁ δὲ υἱὸς τῶν ἐκληρονόμησεν ὅλα τὰ προτερήματα τῶν συντοπίων τῶν. Ἐξυπνοὶ οἱ Καντορινοὶ, πρακτικοὶ καὶ ἰσχυρογνώμονες ὅπως ὅλοι οἱ ὀρεινοί, ἀποτελοῦν καὶ σήμερον ἀκόμη μίαν φυλὴν ἰσχυρὰν, μεγαλόσωμον, πτωχὴν μὲν ἀλλὰ ὑπερήφανον καὶ ἰσοροπτημένην.

Ὁ νεαρὸς Βεσέλι ἐπαρουσίασε καὶ διέτηρησε καθ' ὅλην τὴν τὴν ζῶντ᾽ αὐτὴν χαρίσματα αὐτά, καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς ἔκριναν τὴν καλλιτεχνικὴν του παραγωγὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν του ὑπόστασιν. Νεώτατος ἀκόμη ἔφυγεν ἀπὸ τὴν πατρικὴν πόλιν διὰ τὴν λαμποκοποῦσαν Βενετίαν. Ἡ διαμονὴ τοῦ ἐκεῖ ἐγένετο διαρκὴς καὶ δὲν διεκόπη εἰμὴ ἀπὸ μικρὰ καὶ ὀλιγοχρόνια ταξίδια εἰς τὰς πλησίον ἀκαυτοῦσας πόλεις.

“Ὡστε καθ’ ὅλην του τὴν ζωὴν ἐβασίλευσεν ἐπὶ τῆς Βενετίας χωρὶς κανεὶς νὰ δυνηθῇ νὰ κλονίσῃ τὸν καλλιτεχνικὸν θρόνον του, μέχρι σήμερον σεβαστόν.

Πραγματικῶς μετὰ τὴν μαθητείαν του, πρῶτον πλησίον τοῦ περιφήμου μωσαϊστοῦ Τζούκα καὶ κατόπιν εἰς τὴν περίφημον ζωγράφον τῶν Μαντῶν Ἰωάννην Μτελίην, ἐπεβλήθη εἰς τὸ κοινὸν τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος του καὶ δὲν ἀφῆκε τὰ σκῆπτρα ἀπὸ τὰς χεῖρας του εἰμὴ ὅταν τὰς ἐνέκρωσεν ὁ θάνατος εἰς ἡλικίαν σχεδὸν ἐνε-
νήκοντα ἔτων.

Ὁ ἰσορροπημένος χαρακτήρ του τοῦ ἔδωκε μίαν τέχνην ὅπου ἡ ἰσορροπία παίζει τὸν κυριώτερον ρόλον. Ὅλα τὰ προτερήματα καὶ αἱ ἀρεταὶ συμβάλλουν διὰ τὸ δώσουν εἰς τὰ ἔργα του μίαν ἀρμονίαν τοῦ συνόλου καὶ τῶν καθέκαστα ὥστε ὁ θεατὴς νὰ μὴ ζητῇ τίποτε περισσότερον παρὰ τὸ θαυμάζει. Χρῶμα θερμὸ, χωρὶς τὰς φωνασίας τῆς φλαμανδικῆς σχολῆς, σχέδιον χωρὶς τὰς ὑπερβολὰς τῆς ἀνατομίας καὶ τὴν κατὰπτωσιν τῆς τέχνης εἰς ἐκτελεστὴν ἀνατομικὸν παρασκευασμάτων, σύνθεσις φυσικὴ καὶ ἀνεπιτήδευτος, πάντοτε ἀρμονικὴ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν.

Τὸ ἔργον τοῦ εἶνε πλοῦσιον ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, ποίημα ὁλόκληρον σχημάτων καὶ χρωμάτων. Μιὰ ἐπιστήμη εἰς τὴν ἐκφράσιν τοῦ αἰσθη-
ματος καὶ τοῦ φησικοῦ· μιὰ μέση ἀλλὰ σαφὴς ὁδὸς μεταξὺ τῶν αὐστηροῦ πλοῦτου καὶ τῆς ἀε-
ρεσότητος λεπτότητος. Καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ τοῦ
ἐργον ὁ καλλιτέχνης χαλινάγωνε τὴν φιλοδο-
ξίαν τοῦ νὰ ἐκπλήξῃ, τὴν ὑπερβολὴν τοῦ αἰσθη-
ματος καὶ ἰδίως καμμίαν τάσιν νὰ ἐπεξηγήσῃ τοῦ
ἀνεξήγητον. Ἀπὸ τὸν ἐαυτὸν τὸν δίδει πολὺ
ὀλίγον. Δὲν ὑπολογίζει ὅπως ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος.
Εἶνε μακρὰν ἀπὸ τὰ ὄνειρῶδη δημιουργήματα
τοῦ Ρέμπραντ. Ἀφίνει, χωρὶς νὰ τὰ περιφρονῇ,
τὰ πυροτεχνήματα τοῦ Ροῦμπενς. Εἰς τὴν ἀνθ' ὁ-
πότητα ἔδωκε ἓνα ἔργον νὰ θαυμάσῃ, χωρὶς νὰ
τὴν κουράσῃ μὲ φιλοσοφικὰς σκέψεις. Μερικοὶ
θέλουσι νὰ πιστεῦσιν ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνδρὸς πρὸς
ἡτὸ κατωτέρα τῆς καλλιτεχνικῆς μεγαλοφυΐας του.
Καὶ ἐν τούτοις ἐδοκιμάσθη εἰς τὴν ζωὴν. Ἀκόμη
καὶ ἡ ἀστοργία τοῦ πατρὸς του τὸν ἔπληξεν καὶ
ὅπως φαίνεται ἡ χρηματικὴ στενοχώρια ἠδύνατο νὰ
ἐπηρεάσῃ τὴν σκέψιν του καὶ τὴν ἐργασίαν του.

Ἐν τούτοις ἡ ἀρμονία ἦτο τόσον βαθειὰ σφρα-

γισμένη εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ὥστε δὲν ἐληθεῖσθαι ἀπὸ τίποτος, ἐξῶστε τὴν ζωὴν ἀπὸ τῆς τέχνης, ἔχειτε ῥαγώγησε τὴν παραγωγὴν του, ἐκάρητε τὴν ζωτικότητά του μέχρι τέλους τῆς αἰωνοβίου ζωῆς του καὶ ἄγνος, παρὰ τὴν ἐπικούρειον διάθεσίν του, ἐχάρηκε μιὰν ζωὴν εὐγενή καὶ στηριγμένην εἰς μιὰν ἀπλήν φιλοσοφικὴν βάσιν τῆς εὐχαριστου καὶ εὐκόλου λυρικῆς συγκινήσεως χωρὶς τὰς φρενιάσεις τοῦ ἀτελευτήτου, χωρὶς τὴν ταραχὴν τοῦ μυστηρίου.

Τὰ ἔργα του ἤγγισαν ὅλα τὰ θέματα τῆς ζω-
γραφικῆς, προσωπογραφίας, μυθολογικὰς παρα-
στάσεις, θερηοκεντρικὰ θέματα. Ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα
ἤτο διδάσκαλος καὶ τὰ ἐνδύει ὅλα αὐτὰ μὲ μίαν
τέγγιν λαμπροκοπούσαν καὶ αὐστηρὰν συγχρόνως.

Εἰς τὸ δῶμα καὶ τὸ εἰδύλλιον τὴν αὐτὴν δύναμιν δεικνύει καὶ συγκρινὰ τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο ὥστε νὰ μὴ ὑπερτερῇ ποτὲ τὸ ἓνα τοῦ ἄλλου. Εἰς τὴν περιφρημον Ἀναλήψιν, τὴν Ἀσείοντα τῆς Ἀγίας Μαρίας τῶν Φρέων τῆς Βενετίας, ἔχει μὲ μίαν θαυμασίαν συνταγὴν ἰσοζυγίστα, τὰ χρώματα, τοὺς ὄγκους καὶ τὰ αἰσθητικά. Ἕνας ὑπερχόσμιος χαρωπὸς ὅμιλος Ἀγγέλων ἀντιτίθεται πρὸς τὸν πραγματικὰ ἐκπληκτικὸν ὅμιλον τῶν Ἁγίων, καὶ τῶν Μαθητῶν. Καὶ εἰς τὸ ὑπέροχον ἀπὸ τρυφερότητα ποιήμα τῆς Ὑπαπαντῆς, εἰς τὸν Ναὸν τῆς Παρθένου τῆς Ἀκαδημίας τῆς Βενετίας, τὸ ἀρρήτως τρυφερὸν θέαμα τῆς παιδίσκης Παρθένου ἀνερχομένης τὰς κλίμακας τοῦ Ναοῦ, περιβάλλεται ἀπὸ ἓνα πραγματικὸν πλαίσιον Ἁγίων καὶ ἄλλων προσώπων. Μιὰ γράατι πωλητρία αὐγὼν ἀποτελεῖ μίαν ἀρμογικὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὴν τρυφεράν καὶ φωτοβολοῦσαν παιδίσκην, τὴν Παρθένον. Ἵσως ἄλλοι Ἱωγράφοι νὰ ἐξωτερίκευσαν πλεόν ἰσχυρὰ τὰ βάθμους τῆς ἡθικῆς ζωῆς ἢ τῆς σκέψεως. Ἵσως νὰ ἐξεδήλωσαν πλεόν συναρπαστικὴν συγκίνησιν ἢ ὑψιπετεῖς ἀνησυχίας. Ἵσως ἐβυθομέτησαν βαθύτερον τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ τὸ μυστικὸν τῶν ὄντων. Κανεῖς ὅμως μετὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἑλληνικῆς κλασικῆς ἀνθήσεως, τόσον γενικῶς ὥστε νὰ κυριαρχήσῃ ἡ τέχνη καὶ νὰ ἀδιαφορήσῃ διὰ τὰ ὀνόματα τῶν καλλιτεχνῶν, ἐπραγματοποίησε τὴν αἰσθητικὴν πρᾶοτητα καὶ ἡδονῇτὴ νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὰ μάτια μᾶς τὴν καθαρότεραν καὶ πλεόν ἀνθρωπίνην ἐκδήλωσίν τῆς.

Ἡ μέθη του ὑπῆρξεν ἐλαφρὰ καὶ λεπτή καὶ ἔμεινε πάντοτε κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, κλασικός, μεθοδικὸς καὶ λογισμένος χειριστὴς τῶν γραμμῶν καὶ τῶν χρωμάτων.

Ὁ Τιτσιάνο ὡς προσωπογράφος ὑπῆρξεν ἓνας τῶν μεγαλυτέρων τοῦ κόσμου. Ἐὰν δὲν ἀνεξή- τησε τὰ βάθι τῆς ψυχῆς, κατωρθωνε νὰ ἀναπα- ραστήσῃ τὴν ἀνθρωπίνην φυσιογνωμίαν καὶ νὰ δώσῃ τὴν ἑκφρασίαν τῆς ζωῆς. Πλήθος προσωπο- γραφίαι ἐξελθοῦσαι ἀπὸ τὰς χεῖράς του σώζον- ται εἰς τὰ διάφορα μουσεῖα.

Γεμάται ἀπὸ ἀλήθειαν, δονοῦνται ἀπὸ μίαν συγχορδίαν χρωμάτων καὶ φωτός.

Εἰς τὰς μυθολογικὰς σκηνάς του με διονυσιακὰ ἄσματα καὶ καπνοὺς τοῦ οἴνου ψάλλει τὸν εἰδωλολατρικὸν ὕπνον του πρὸς τὴν γυμνὴν σάρκα. Εὐχρυμον, γεμάτην ζωὴν, ἀπαστραπτουσιν,

τριγύρω της χορεύουν μαινάδες και σάτυροι. Μὲ ἕναν ἔρωτα λεπτὸν καὶ ἀγνὸν ὕμνει τὴν γυναι-
κεῖαν ὡραιότητα. "Ἐνας ὡραίος τύπος γυναικὸς
ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὰ ἔργα του. "Ἐχει τὶς
ὡραῖες γραμμὲς τῆς ἀρχαίας Ἀφροδίτης, ἀλλή-
μυ μὴν ἐκφορεῖ ἀρετὴν γλυκυτότος καὶ ἀγα-
θότητος. Ἡ φύσις εἴς τὴν Βενετιάν του παρέ-
χει ὑποδείγματα μεταξὺ τῶν ξανθοπλοκάμων κο-
ρῶν της, ἀλλὰ ὁ ἔρωτος του τὶς ἐξωφρεῖ περισ-
σότερον καὶ τὶς ἐξιδανικεύει. "Ανεγνώρισαν εἰς
πολλὰ ἀπὸ τὰ ὡραῖα αὐτὰ δημιουργήματά του
τὴν κόρην τοῦ Πάλμα, τοῦ ζωγράφου, τὴν Βιο-
λάντην, τὴν ὁποίαν ἡ παράδοσις θέλει ὅς ἐρω-
μένην του. Ἄλλοι εἰς τὰς ὡραίας αὐτὰς γυναι-
κας τοῦ Τιτσιάνου ἀναγνωρίζουν τὴν Κιάρρα Νι-
άντι, κόρην ἐνδὲς ἐργατῶν τῆς Φερράρας καὶ ἐρω-
μένην τοῦ Ἀλφόνσου ντ' Ἐστε καὶ κατόπιν σύ-
ζυγον τοῦ μετὰ τὸν θάνατον τῆς Δουκεσσίας
Βοργία. "Ἐν τοῖσιν ὅλοι αὐτὰ τὰ πρόσωπα δὲν
εἶνε ἄλλο εἰμὴ μιὰ δημιουργία τοῦ καλλιτέχνου
καὶ ἡ περιήρημ Φλόρα, ἡ Χλωρὶ, τοῦ Μουσιέτι
τῶν Ὀφφίτιν τῆς Φλωρεντίας, εἶνε ὁ τύπος
ἀπὸ τὸν ὁποῖον προέρχονται ὅλαι αἱ γυναῖκες
τοῦ Τιτσιάνου. Ὁ Τιτσιάνο ἐκτὸς τῆς Βενετίας
ἐξετέλεσε τοιχογραφίας καὶ ἄλλα ἔργα εἰς τὴν
Πάδοβα, τὴν Φερράρα καὶ ἄλλας πόλεις.

Ἐξετέλεσε πολλὰς ἐργασίας διὰ τὸν Κάρολον Ὦν καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Φίλιππον τὸν Πον. Ἡ προσωπογραφία τοῦ Καρόλου τοῦ Ὦν, ἔνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τοῦ Τιτσιάνο, ἐκάλυψε μὲ τιμὰς τὸν καλλιτέχνην. Ἐκίνησε τὸν θαυμασμόν τοῦ μονάρχου καὶ εἰς ἀνταμοιβήν τὸν ὠνόμασε Κόμητα παλατινόν, αὐλικὸν συμβουλὸν καὶ τὸν ἐπαρashedμοφόρησε μὲ τὸν χρυσὸν περυσιστήρα καὶ μὲ τὰ συμπαρομαρτοῖνα προνόμια. Ἀλλὰ ὁ ζωγράφος ὀλίγον ἐκόλακευθῇ διὰ τὰς τιμὰς ταύτας. Ἐξηκουσούθησεν ὥς καὶ πρότερον ἐργαζόμενος μὲ τὴν αὐτὴν μετριοπαθεῖ προβλεπτικότητι. Μετ' ὀλίγον ἐκάλει ὁ Κάρολος τὸν ζωγράφον εἰς τὸ "Αουξμπουργ, τὸ "Ακίσ-γρανον.

Ἐπάρχει μάλιστα καὶ ἓνα ἀνέκδοτον τὸ ὁποῖον
 ἂν δὲν εἶνε αὐθεντικόν, δείχνει ὅμως πόσον
 ἐθαύμαζε ὁ Κάρολος τὸν Τιτσιάνο. Κάποτε ἔπρεπε
 ἕνας χρωστήρ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ζωγράφου ὅταν
 ἐξετέλει τὴν διδασίην προσωπογραφίαν του,
 ἔσκυψε δὲ ὁ ὑπερήφανος μονάρχης, τὸν ἐσή-
 κωσε καὶ ἔγγειριζεν αὐτὸν εἰς τὸν Τιτσιάνο:

—'Αξιζει, ειπεν, ο Τιτσιάνος να υπηρετηθῇ
ἀπὸ ἑνα Κράσσοι!!

Τὴν 27 Αὐγούστου 1576 ὁ Τιτσιάνο προσεβλήθη ἀπὸ τὴν πανώλην ἣ ὁποία ἐθέριζε τὴν Βενετίαν καὶ ἀπέθανε.

Ὁ Νόμος ἦτο αὐστηρὸς ἀπαγορεύων τὴν ταφήν τῶν λοιμοπλήκτων ἐντός τῆς Βενετίας· τὸ τρομερὸν ὅμως συμβούλιον ἐκάμφθη περὶ τοῦ μεγάλου νεκροῦ, ἐπέτρεψε τὴν ταφήν του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀγίας Μαρίας τῶν Φρέων, ὅπου ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ταφῇ πλησίον τοῦ μεγαλειώδους ἔργου του, τῆς περιφήμου Ἀναλήψεως.

Ὁ θάνατος τὸν κατέλαβε πρὶν τελειώσῃ ἕνα
πίνακα θρησκευτικὸν προωρισμένον νὰ τεύῃ ἄνω-
θεν τοῦ τάφου του.

Δανόη

[Πινακοθήκη τῆς Νεαπόλεως]